

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 518

BẠN HIỂU RÕ CHỮ DUYÊN THÌ BẠN SẼ RẤT TỰ TẠI

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con đã ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba ngày 11/05/2021.

Thế gian có từ “**duyên nợ**”, gặp nhau là duyên. Nếu chúng ta thật hiểu thì chúng ta sẽ tự tại. Nếu chúng ta chưa tự tại là chúng ta chưa thật hiểu. Ví dụ chúng ta thừa đồ ăn, chúng ta đi hỏi xem có ai cần thì cho. Đó không phải là tùy duyên mà đó là phan duyên, cưỡng cầu. Chữ “**tùy duyên**” chúng ta thường hay nói đến nhưng hiểu đúng để làm đúng.

Hòa thượng nói: “**Việc tốt cần làm nên làm, không công không đức**”. Nếu không phải việc tốt thì ta không làm. Không có việc thì ta càng tự tại. Có việc thì ta sinh tâm phiền não.

Người xưa nói: “**Việc tốt không bằng không việc gì**”. “**Không việc gì**” có nghĩa là trong tâm không vương bận. Gia đình của cư sĩ Bàng Tế Thanh mang hết tiền chất vào thuyền, đem ra sông bỏ hết. Người ta hỏi sao ông không mang tiền cho người khác. Ông nói rằng: “**Việc tốt không bằng không việc gì**”. Ta làm việc tốt mà lại dính vào danh, ta làm việc tốt, ta làm xuất sắc, xã hội sẽ ghi danh ta, mọi người sẽ tán thán ta, háo danh, tâm rơi vào danh vọng. Khổ nhất là ta dính vào “**tài, sắc, danh, thực, thù**”.

Hòa thượng nói rằng: “**Chỉ cần bạn hiểu cái duyên này thì bạn sẽ tự tại**”. Chúng ta tưởng chừng đã hiểu lời giáo huấn của Phật Bồ Tát nhưng thật ra ta hiểu sai, bóp méo lời dạy của các Ngài rồi làm sai hết. Người có một chút trí tuệ thì sẽ nhìn ra cái “**duyên**” này. Ví dụ, đứng trước một sự việc, ta hiểu rõ cường độ tâm thái của đối phương muốn làm hoặc không muốn làm, ta đều hoan hỷ chấp nhận thì đó là “**tùy duyên**”. Chữ “**tùy duyên**” phải là những việc không ảnh hưởng lớn đến người khác, chỉ ảnh hưởng đến cá nhân mình, không liên quan đến đại chúng thì mình thuận theo họ. Mình không thuận theo họ thì sẽ phiền não. “**Tùy duyên**”, duyên đến thì thuận theo, duyên không đến thì không việc gì, để tâm mình an tĩnh mà làm việc khác.

Mấy ngày nay có người mong chờ gặp mặt Thầy nhưng Thầy thấy việc gặp mặt trong tình hình dịch bệnh như thế này thì cũng không giải quyết ngay được sự việc nên Thầy chưa gặp. Khi họ tìm đến chúng ta vì mong muốn tìm người tốt để dạy những đứa trẻ, mong cho chúng lớn lên trở thành những người có ích cho đất nước. Như vậy thì đủ duyên để chúng ta gặp họ.

Chúng sanh khởi tâm động niệm đều là vọng tưởng phân biệt chấp trước cho nên duyên tốt thì ít, duyên xấu thì nhiều. Phật Bồ Tát không có vọng tưởng phân biệt chấp trước cho nên các Ngài không có duyên xấu. Phật dạy chúng ta cứ dùng tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng mà làm.

Hòa thượng dạy: ***“Khi có việc thì chúng ta tận tâm tận lực mà hi sinh công hiến. Khi không có việc thì chúng ta hoàn thiện chính mình. Chỉ sợ khi có việc mà chúng ta không có đủ năng lực để công hiến”***.

Trước đây Thầy cũng mong muốn làm nhiều điều nhưng lại không đủ năng lực. Bây giờ chúng ta có quá nhiều việc để làm. Khi chúng ta hiểu cái duyên này thì chúng ta sẽ rất tự tại.

Hòa thượng nói: ***“Chúng ta phổ biến văn hóa truyền thống, công đức rất lớn. Chúng ta đang làm việc hoằng pháp lợi sinh, không phải sự nghiệp thông thường. Chúng ta đang tu đại phước báo nhưng cũng phải tùy duyên, không phan duyên. Chỉ cần có một chút phan duyên thì bạn bạn đã mất đi tâm thanh tịnh. Tâm không thanh tịnh thì cho dù hoằng pháp lợi sanh cũng chỉ là phước hữu lậu. Người tu hành cầu giải thoát chứ không cầu phước báu. Chúng ta phải dùng tâm thanh tịnh mà làm thì mới là phước báu xuất thế gian”***.

Chúng ta làm với tâm mong cầu thì đó là thế gian. Bác Hồ dạy ***“chí công vô tư”***. Chúng ta phải làm với tâm không mong cầu. Có người hỏi Bác Hồ là tại sao Bác không sống ở nơi xứng đáng với tầm của Bác. Bác nói: ***“Quê hương tôi ra ngô là có anh hùng. Tôi có gì đáng để tự hào về bản thân đâu!”***. Bác xem thường danh lợi, sống cuộc đời dân dã, tự tại, thanh đạm, đáng để chúng ta học tập.

Người xưa nói:

“Nhân phi nghĩa bất giao

Vật phi nghĩa bất thủ”

Người xưa chân thật đạm bạc với danh lợi. Ông Bảy là một vị anh hùng lỗi lạc. Sau khi hi sinh công hiến cho Tổ quốc, ông trở về quê hương Đồng Tháp, làm nhà nông, sống cuộc đời đạm bạc. Ông không khoe khoang mà vô cùng khiêm tốn. Anh hùng làm được việc lớn, vang danh thế giới, sau đó trở về đồng ruộng, làm việc chăm chỉ, âm thầm công hiến. Đó mới là anh hùng chân thật.

Chúng ta chưa làm được gì thì đã có cái tâm ***“các người có biết tôi là ai không?”***. Có một người mắng cô MC dẫn chương trình vì không giới thiệu chức danh của ông ấy với mọi người. Cô MC liền cầm micro nói với mọi người: ***“Xin mọi người chú ý! Xin mọi người chú ý! Xin mọi người hãy nói cho vị này biết ông ấy là ai để ông ấy biết đường về!”***.

Chúng ta làm được một chút thì đã dính mắc, hoen ố tâm thanh tịnh, đánh mất đạo tâm, đánh mất đạo nghiệp của chính mình. Như vậy thì chỉ về được Tây Ninh chứ không về được Tây Phương. **Tâm Tịnh thì mới tương ứng với cõi Tịnh. Tâm không Tịnh thì không thể tương ứng với cõi Tịnh.**

Chân Thành + Thanh Tịnh + Bình Đẳng + Chánh Giác + Từ Bi = Viên Mãn

Hòa thượng thí dụ một câu chuyện. Nhiều người tu phước nơi cửa Phật vì biết *“một vốn vạn lời, xả một được vạn báo”*. Sau khi tu phước, họ thấy mình không thăng hoa phát tài. Họ dùng tâm bất thiện để đi làm việc thiện cho nên quả báo rất nhỏ. Hòa thượng nói: *“Tâm lượng lớn thì tu thiện nhất định không cầu quả báo. Vậy thì quả báo sẽ đặc biệt, đặc biệt nhanh, đặc biệt lớn. Kỳ thật, ở đây có một đạo lý rất lớn. Phần nhiều phàm phu chúng ta mờ mịt. Bạn hiểu sâu, thâm nhập Kinh Tạng thì bạn càng làm càng tự tại, càng làm càng viên mãn, càng làm càng hạnh phúc”*.

Chúng ta chưa tự tại, chưa hạnh phúc, chưa viên mãn vì chưa hiểu sâu, chưa thâm nhập Kinh Tạng. Chúng ta vừa làm được một chút thì sinh tâm cống cao ngã mạn. Cống hiến của chúng ta so với Phật Bồ Tát, so với Thánh Hiền, so với người xưa thì có gì đáng để nói đâu.

Hòa thượng nói: *“Đời sống hiện tiền không luận là giàu sang hay bần tiện, bạn đều trải qua một cách tự tại, hạnh phúc. Bạn đối với đời sống, nhu cầu càng lúc càng ít, đời sống vật chất ngày càng ít đi thì bạn không có gánh nặng, bạn sẽ rất tự tại”*. Đãi ngộ của cuộc đời đối với chúng ta nhiều hay ít, chúng ta đều tự tại. *“Người phước ở đất phước”*.

Những đồ vật có dư thừa thì chúng ta cũng không cần phải hỏi xem có ai cần đến hay không. Nếu đi hỏi thì đó cũng là phan duyên. Thầy muốn phát gạo ở khu vực đó. Thầy liên hệ với người bán gạo để mua gạo, nhờ họ liên hệ với bác tổ trưởng và hội phụ nữ để họ tự phát gạo cho những gia đình khó khăn mà họ nắm được tình hình của địa phương nơi đó. Thầy không cần mình có mặt ở nơi phát gạo. Thầy không đi hỏi xem ai cần gạo thì Thầy tặng. Nhiều người muốn nhờ Thầy in Kinh, phát gạo. Thầy không làm người tốt nhiều chuyện. Thầy bảo họ tự làm. *“Việc tốt không bằng không việc gì”*. Thầy không bị chìm trong danh lợi.

Phật pháp nói chúng ta một chữ “duyên”. Nếu bạn hiểu rõ ràng, tường tận chữ “duyên” này thì đời sống của bạn rất tự tại. Chúng ta phải ngày ngày tưới tắm giáo huấn của Phật Bồ Tát, ngày ngày hun đúc giáo huấn của Thánh Hiền, ngày ngày gần Thầy hiền bạn tốt thì chúng ta sẽ có duyên tốt.

Nhiều người ngộ nhận đây là việc tốt, đây là duyên tốt. Thật ra những gì không xuất phát từ tâm thanh tịnh thì đều là duyên xấu. Chúng ta phải hết sức thận trọng bởi *“tài, sắc, danh, lợi”* rất vi tế.

Hòa thượng nói: *“Danh nhỏ thì bạn không động tâm. Danh lớn thì bạn có động tâm không? Ông trời mời người niệm Phật về cảnh giới trời để hưởng nửa cung trời thì chúng ta cũng không nhận”*. Nói ví dụ một cách

cụ thể, 5 triệu chúng ta không động tâm, vậy chúng ta có động tâm với 50 triệu, 500 triệu, 5 tỉ hay 50 tỉ hay không?

Chúng ta cứ bám vào tự tánh thanh tịnh của mình, hàng ngày luôn phản tỉnh, kiểm soát xem tâm mình đã tuyệt đối chân thành hay chưa. Chúng ta cứ dùng tâm chân thành, thanh tịnh mà làm, chỉ một mảng tâm chân thành mà làm. Những việc chúng ta làm đúng với tâm trong tự tánh của chúng ta thì thành tựu lớn hay nhỏ là việc đương nhiên.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!